

”Grønne recepter” (lægeordinerede ernæringspræparater)

Tilskud til ernæringspræparater

Sundhedslovens § 159, stk. 1:

”Regionsrådet yder efter nærmere regler fastsat af sundheds- og ældreministeren tilskud til ernæringspræparater, som er ordineret af en læge i forbindelse med sygdom eller alvorlig svækkelse”.

Ernæringspræparater defineres af Sundhedsstyrelsen¹ som:

”Ernæringspræparater hører til gruppen af levnedsmidler bestemt til særlig ernæring (...).

Ved ernæringspræparater forstås præparater, som under lægelig vejledning anvendes til erstatning for eller supplerer af den sædvanlige kost”.

Ernæringspræparater er derfor ikke lægemidler. Sundhedslovens § 159, stk. 1, omhandler ikke ordinerer af medicin.

”Grønne recepter”

Den ”grønne recept” er en betingelse for, at Regionsrådet kan yde tilskud til ernæringspræparater. Det fremgår af § 3, stk. 1, i Bekendtgørelse om tilskud til ernæringspræparater:

”Tilskud er betinget af, at lægen ved ordination anvender en blanket udformet af Regionernes Lønnings- og Takstnævne (...).”

Der er ikke tale om en ”recept”. Recepter vedrører ordination af lægemidler og er omfattet af særlige regler i Bekendtgørelse om recepter (receptbekendtgørelsen). Ernæringspræparater er levnedsmidler.

Delegation til klinisk diætist

Der er intet forbud i sundhedslovens § 159, stk. 1, mod at lægen delegerer adgangen til at ordinere ernæringspræparater til en klinisk diætist. Den kliniske diætist er selv autoriseret sundhedsperson efter autorisationslovens kapitel 18.

¹ Sundhedsstyrelsens vejledning nr. 115 af 8. december 2006 om tilskud til lægeordinerede ernæringspræparater (sondeernæring m.v.).

Læger kan delegere opgaver til f.eks. en klinisk diætist efter Bekendtgørelse om autoriserede sundhedspersoners benyttelse af medhjælp.

Udfærdigelse af recepter kan efter § 2, nr. 2, ikke delegeres. Bestemmelsen henviser til receptbekendtgørelsen. Den forhindrer ikke, at læge delegerer til en klinisk diætist at ordinere ernæringspræparater.

Begreber

En "grøn recept" er ikke en recept. Den "grønne recept" er udelukkende en betingelse for tilskud.

Ernæringspræparater er ikke lægemidler. Ordination af et ernæringspræparat er ikke ordination af lægemidler.

Delegation fra læge til klinisk diætist af adgangen til at skrive "grønne recepter" indskrænker ikke lægernes ordinationsret.

Den forvirring, der er opstået på visse sygehuse, skyldes utvivlsomt, at de to parallelle regelsæt (lægemidler og levnedsmidler) bruger samme begreb "ordination" om to forskellige ting.

Bilag

Bekendtgørelse nr. 1491 af 14. december 2006 om tilskud til ernæringspræparater

Bekendtgørelse nr. 1219 af 11. december 2009 om autoriserede sundhedspersoners benyttelse af medhjælp (delegation af forbeholdt sundhedsfaglig virksomhed).

Henrik Karl Nielsen, 10. januar 2007

Bekendtgørelse om tilskud til ernæringspræparater

I medfør af § 159 i sundhedsloven, lov nr. 546 af 24. juni 2005, fastsættes:

§ 1. Gruppe 1-sikrede og gruppe 2-sikrede personer har ret til tilskud til ernæringspræparater, som er ordineret af en læge i forbindelse med sygdom eller alvorlig svækkelse.

§ 2. Tilskud til ernæringspræparater til gruppe 1-sikrede og gruppe 2-sikrede personer er betinget af, at ernæringspræparaterne er godkendt af Sundhedsstyrelsen.

Stk. 2. Tilskud ydes endvidere til lægeordnede MCT-produkter, som er særlige fedtstoffer, der bruges af patienter, som absorberer fedtstoffer (triglycerider) ufuldstændigt.

Stk. 3. Tilskud ydes herudover til nødvendige remedier til indtagelse af ernæringspræparater via sonde.

§ 3. Tilskud er betinget af, at lægen ved ordination anvender en blanket udformet af Regionernes Lønnings- og Takstnævns, jf. dog stk. 2. Ordinationen har gyldighed i op til 6 måneder.

Stk. 2. Tilskud ydes også til ernæringspræparater, hvor lægens ordination sker telefonisk. Ved telefonisk ordination skal lægen angive de oplysninger, der er krævet ved skriftlig ordination.

§ 4. Regionsrådet yder et tilskud på 60 pct. af den sikredes udgift til ernæringspræparatet.

Stk. 2. Regionsrådet yder endvidere et tilskud på 60 pct. af den sikredes udgift til nødvendige remedier til indtagelse af ernæringspræparater via sonde. Til ernæringspumper ydes alene tilskud til den sikredes udgift til leje af pumpen.

Stk. 3. Tilskud ydes med samme beløb til gruppe 1-sikrede og gruppe 2-sikrede.

Stk. 4. De nærmere vilkår for udbetaling af tilskud fastsættes i overenskomst indgået i medfør af sundhedslovens § 227, stk. 1.

§ 5. Personer, der har ret til ydelser i praksissektoren i medfør af EF-retten eller internationale aftaler, har under ophold her i landet ret til tilskud til ernæringspræparater på samme vilkår som gruppe 1-sikrede og gruppe 2-sikrede personer.

Stk. 2. Ved EF-retten eller internationale aftaler forstås Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og den dertil knyttede forordning (EØF) nr. 574/72 om gennemførelse af forordning nr. 1408/71, aftalen om det Europæiske Økonomiske Samarbejde (EØS-aftalen), Nordisk Konvention om Social Sikring og aftalen mellem De Europæiske Fællesskaber, dets medlemsstater og Schweiz om fri bevægelighed for personer.

§ 6. Virksomheder, der til Sundhedsstyrelsen anmelder et nyt ernæringspræparat til godkendelse som tilskudsberettiget, betaler et gebyr på 4.350 kr. (grundbeløb 2007-niveau). Ved samtidig eller efterfølgende anmeldelse af smagsvarianter og identiske produkter, der forhandles under forskellige navne, betales 1.100 kr. (grundbeløb 2007-niveau).

Stk. 2. Grundbeløbene, jf. stk. 1, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste med 5 delelige beløb.

§ 7. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2. Samtidig ophæves bekendtgørelse nr. 531 af 18. juni 2003 om tilskud efter sygesikringsloven til sondeernæring og andre ernæringspræparater m.m.

Stk. 3. Indtil Regionernes Lønnings- og Takstnævns har udarbejdet den i § 3, stk. 1, nævnte blanket, anvendes den af Sygesikringens Forhandlingsudvalg udarbejdede blanket.

Stk. 4. Indtil der er indgået en overenskomst i medfør af sundhedslovens § 227, stk. 1, henvises til evt. overenskomst indgået i medfør af sygesikringslovens § 26, stk. 2, jf. § 4, stk. 4.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet, den 14. december 2006

Lars Løkke Rasmussen

/Jane Andersen

033

/w EPDw UJLTU1f

Overzicht (indholdsfortegnelse)

Den fulde tekst

Bekendtgørelse om autoriserede sundhedspersoners benyttelse af medhjælp (delegation af forbeholdt sundhedsfaglig virksomhed)

I medfør af § 18 i lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1350 af 17. december 2008, og i medfør af § 220 i sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 95 af 7. februar 2008, fastsættes:

§ 1. En sundhedsperson, der er autoriseret i henhold til lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed (autorisationsloven), kan delegere alle former for forbeholdt sundhedsfagligt virksomhed, jf. autorisationslovens § 1, stk. 3, til en medhjælp, jf. dog §§ 2 og 3.

Stk. 2. En autoriseret sundhedsperson, der delegerer sundhedsfaglig virksomhed til en medhjælp, kan beslutte, at videredelegation ikke må finde sted.

§ 2. Følgende former for forbeholdt sundhedsfaglig virksomhed kan ikke delegeres til en medhjælp:

- 1) Udfærdigelse af erklæringer til offentligt brug, jf. autorisationslovens § 20, stk. 2.
- 2) Udfærdigelse af recepter, jf. bekendtgørelse nr. 155 af 20. februar 2007 om recepter § 1.
- 3) Udfærdigelse af dødsattester, jf. sundhedsloven § 182.
- 4) Ligsyn til afgørelse af, om dødsfald er indtrådt, jf. sundhedslovens § 178.
- 5) Klinisk undersøgelse af hjernefunktionen for at stille diagnosen hjernedød, jf. § 4 i bekendtgørelse 1249 af 6. december 2006 om dødens konstatering ved uopretteligt ophør af al hjernefunktion.
- 6) Beslutninger om iværksættelse, efterprøvelse mv. af tvangsforanstaltninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1111 af 1. november 2006 om anvendelse af tvang i psykiatrien.
- 7) Kosmetisk behandling med mindre dette er hjemlet i bekendtgørelse nr. 1245 af 24. oktober 2007 om kosmetisk behandling.

§ 3. Den autoriserede sundhedsperson skal sikre sig, at medhjælpen er kvalificeret til og har modtaget instruktion i at udføre opgaven.

Stk. 2. Den autoriserede sundhedsperson skal i fornødent omfang føre tilsyn med medhjælpens udførelse af virksomheden.

§ 4. På sygehuse, klinikker, plejehjem og andre lignende institutioner har ledelsen ansvaret for, at der foreligger instruks for en fagligt forsvarlig tilrettelæggelse af delegeret virksomhed, herunder at medhjælperne er instrueret og oplært heri.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan udstede påbud og forbud over for ledelsen af en af stk. 1 omfattede institutioner, der drives af en kommunalbestyrelse eller et regionsråd, hvis ledelsen ikke opfylder sin forpligtelse efter stk. 1.

§ 5. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2010.

Sundhedsstyrelsen, den 11. december 2009

Jesper Fisker

/ Anne Mette Dons

